

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 296/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. B., R., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 1 S 272/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2006 doručená sťažnosť JUDr. J. B., R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 1 S 272/03.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 19. novembra 2003 podal s manželkou krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu smerujúcu proti žalovanému Krajskému úradu v B.

Sťažovateľ súčasne so žalobou podal aj žiadosť o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, „... *k čomu boli splnené zákonné predpoklady*“. Krajský súd však o odklade vykonateľnosti napadnutého správneho rozhodnutia nerozhodol a nevytvoril tak časový rámec potrebný na naplnenie účelu podanej správnej žaloby.

Sťažovateľ viackrát požiadal krajský súd o vydanie rozhodnutia o odklade vykonateľnosti, súd však zostal nečinný. Prvé pojednávanie v danej veci bolo nariadené na 2. december 2004, pričom v tom čase už stavba, ktorej zákonnosť bola predmetom správnej žaloby, bola dokončená a bývali v nej prví nájomcovia. Krajský súd uvedeným postupom zmaril účel súdneho konania a podľa názoru sťažovateľa sa preto sústredil na „... *hľadanie dôvodov na zamietnutie podanej žaloby*“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 272/03-84 z 10. marca 2005 žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 5 Sž-o-KS 90/05 zo 7. apríla 2006 tak, že „... *v odvolaní vytýkanú nezákonnosť (...) vyriešil účelovým výkladom zákona*“. Uvedený rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľovi doručený až po viacerých urgenciách 24. júla 2006.

Sťažovateľ preto podal generálnemu prokurátorovi podnet na mimoriadne dovolanie a zároveň zastáva názor, že v namietanom konaní krajský súd konal s priet'ahmi a porušil svoje procesné povinnosti podľa ustanovenia § 100 Občianskeho súdneho poriadku.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom

krajského súdu v konaní sp. zn. 1 S 272/03 porušené. Sťažovateľ žiada zároveň o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 500 000 Sk.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd ako nezávislý orgán ochrany ústavnosti rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Pritom skúmal, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť

po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní krajského súdu sp. zn. 1 S 272/03.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

V rámci ustálenej judikatúry ústavného súdu v tejto oblasti sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie ešte trvalo - napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 20/00.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti sťažovateľa zistil, že sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bola ústavnému súdu podaná až po tom, ako najvyšší súd ako odvolací súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 5 Sž-o-KS 90/05 zo 7. apríla 2006, proti ktorému nebolo možné podať opravný prostriedok. Uvedený rozsudok bol sťažovateľovi doručený 24. júla 2006, pričom sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 1. augusta 2006 a ústavnému súdu doručená 3. augusta 2006.

Sťažovateľ teda podal sťažnosť na prietahy v konaní až po právoplatnom skončení namietaného konania, keď ústavný súd už nemôže žiadnym spôsobom prispieť k naplneniu

účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, t. j. k odstráneniu stavu právnej neistoty. Najvyšší súd svojím rozsudkom odstránil stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ pred rozhodnutím nachádzal. Z uvedeného dôvodu ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta - napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 24/98, III. ÚS 248/05, III. ÚS 170/06.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd odmietol sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní, nezaoberal sa žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je viazané na rozhodnutie vo veci samej (napr. III. ÚS 225/06).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2006